

Madarak és Fák Napja – Diákok versei

Petrovics Anna: Tura legszebb fája

Régi óvodám udvarán
Áll egy gesztenyefa,
Tavasszal, örömmel nézem,
ahogy kihajt fehér, fürtös virága.

Nyaranként a gyerekeknek,
Meleg szívvel árnyat ad.
Sok kis madár el-elbújik,
Fészkrét rejti egymaga.

Ősszel, mikor kedves fámról,
lehull sárga levele,
Síró szemmel nézegetem,
Mi lesz most már ővele.

- Ne sírj kislány! - szól a fácska,
s elém szórja kincseit,
kopognak a gesztenyék,
kicsi buksim tetején.

Télen aztán alszik egyet,
Biztos szépet álmodik,
Tavasszal a napsugárról,
Újból éled kivirít.

Lajtos Adél : A tó partján

Szép tavasszal délután,
a kis cinke ült egy fán.
Éppen, hogy csak megpihent,
mikor nagyon sebesen
egy veréb is ott terem.

Így szólt hozzá a veréb:
- Hess, innen, te cinege,
téged kihívott ide?
- Éppen a tó felett szálltam,
mikor meglőtték a szárnyam.
Gondoltam itt pihenhetek,
s közben egy kis erőt merek.

Szégyenében a veréb,
lesütötte a fejét.
- Kérlek, bocsáss meg nekem!
Megférünk itt egy helyen.
Ezután a víznek partján,
ketten laktak egy fűzfán,
Barátságban éldegéltek,
Egész nyáron énekeltek.

Dobák Boglárka rajza

Tóth-Sebes Edina : A legszebb fa Turán

A legszebb fa Turán

Tudtad, hogy az én fám már otthon vár?

Mivel ez a kedvenc fám,

Rögtön mondok róla egy mondókát:

Egyik nap felkeltem,

és máris el is ültettem.

Kis kancsóba vizet raktam,

Kis cserépbe földet raktam.

Kis cserépbe magot raktam,

megöntöztem nézegettem,

Hátha kikel, most előttem.

Nem kelt ki a magocska.

Vártam, vártam

10 évig csak vártam.

De észre sem vettem, hogy egy kis fa lett a magomból,

De még mindig várok hátha nagy fa lesz a magomból.